

Aristotelovo zkoumání bytnosti místa z Fyziky IV 1-5 se stalo předmětem polemické diskuse již v textech jeho starověkých komentátorů. Na rozdíl od jiných témat se navíc takřka žádný z nich nepokusil Aristotelovo pojetí místa hájit. Uzavírali Aristotelés své zkoumání definicí, podle které je místo "první nepohyblivou hranici obklopujícího tělesa", a vymezuje je tím jako dvojrozměrnou nepohyblivou mez, v níž se s umístěným tělesem stýká obklopující těleso či agregát těles, většina jeho následovníků má místo za trojrozměrnou rozlehlost. Jak víme ze Simplikiova svědectví, již Theofrastos poukazoval na obtíže spojené s dvojrozměrností a nepohyblivostí místa, i na skutečnost, že ne všechno bude podle této definice v místě. 1 Novoplatónští komentátoři se zase zaměřovali na Aristotelovo odmítnutí možnosti připsat místu přičinnost, což se podle nich neshodovalo s Aristotelovou koncepcí vlastního místa. 2

Dalším zdrojem obtíží je pak zdánlivý vnitřní rozpor mezi jednotlivými koncepcemi místa, které Aristotelés zastává v různých spisech. V Kategoriích je místo vykládáno v kontextu nepřetržitě kvantitativní jako trojrozměrná rozlehlost souměrná s tělesem. 3 Ve spisu O nebi Aristotelés pracuje s koncepcí vlastních míst, jejichž směrem se pohybují jednoduchá tělesa. Lehký oheň se pohybuje nahoru a těžká země dolů, zatímco smíšená tělesa vzduchu a vody se do jisté míry pohybují i nahoru i dolů. 4 Ve Fyzice pak Aristotelés přichází s koncepcí místa jako dvojrozměrné meze, která je "první nepohyblivou hranicí toho, co obklopuje". 5 A v přírodovědných spisech můžeme, v závislosti na diferenciaci živých bytostí, najít i odlišné jednotlivých dimenzí místa na nahoře a dole, vpředu a vzadu, vpravo a vlevo. Z podobných důvodů se tomuto pojednání vyhýbali 1

moderní interpreti, kteří měli Aristotelovy fyzikální koncepce většinou za překonané. To změnil až Owenův průlomový článek Theoria/ jenž zásadním způsobem změnil studium Aristotelovy filosofie.